Nr. 15

SJORS

van de Rebellenclub

11 april 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

DE ZOETE INVAL

Terwijl de matrozen van de *Tulsa* de laatste vaten melasse in het ruim stouwden, stond Harper Jeffries met zijn duimen achter zijn geborduurde vest op de kade van Port Royal.

„Je moet het natuurlijk zelf weten, Seth," zei hij, „maar het is gevaarlijk, wat je doet. Je begint niets, als de zeerovers je pakken."

Kapitein Madison kauwde op zijn sigaar. „Wat wou je dan dat ik deed? Ik moet toch varen?"

„Natuurlijk moet je varen," zei Jeffries, „maar niet zonder kanonnen aan boord en die heb je niet."

„Nog geen affuit," gaf Madison toe. „Ik was al blij dat ik deze schuit kon kopen, toen ik de *Mohawk* kwijtraakte. Trouwens. . . ik geloof dat ze een ouwe kast als de *Tulsa* wel met rust zullen laten. Er zijn wel vettere hapjes te halen."

Jeffries haalde zijn schouders op. „Je maakt jezelf wat wijs, Seth. Was de *Alabama* zoveel bijzonders? En de *Portland?* En toch zijn ze nooit teruggekomen."

Madison knikte langzaam. „Het wordt tijd dat de marine er eens iets aan doet. Dan is het gauw genoeg afgelopen met dat rapalje."

„Of niet," zei Jeffries. „Die schuit zal er wel uit zien als ieder fatsoenlijk vrachtschip en papieren hebben ze natuurlijk ook, al zijn die dan vervalst. Begin daar maar eens iets tegen."

Kapitein Madison stak zijn hand uit. „We zullen maar niet pessimistisch zijn, Harper. De eerste keer moet ik nog meemaken en ik vaar nu al bijna veertig jaar. Tot ziens!"

De koopman drukte de hand, die hem werd toegestoken. „Tot ziens, Seth Madison," zei hij.

Een klein uur later gleed de *Tulsa* de haven van Port Royal uit.

Terwijl in de verte de kustlijn van Jamaica langzaam vervaagde, keek de roerganger op zijn kompas en stuurde een paar graden westelijker en in zijn hut zette Madison het bestek uit voor de tocht naar New Orleans.

In de tweede nacht na het vertrek passeerde de *Tulsa* de Cayman-eilanden en toen de zon weer opkwam, voer zij op 19° noorderbreedte en 82° westerlengte in de Caraïbische zee.

In de mast waren drie matrozen met een losgeraakt touw van het marszeil bezig. Weenie, die op de ra stond, hield zich met een hand aan de mastkorf vast, waarin de uitkijk verveeld op een stuk tabak kauwde.

„Nog een dag of vijf, Scott, dan zijn we er weer," zei Weenie hoopvol.

Scott knikte. „Da's nou al de zesde maal dat ik dit stukkie doe. Zo iets begint je ook te vervelen. Hee, we zijn zowaar niet meer alleen op de wereld."

Hij wees naar de vage omtrekken van een driemaster, die, ver weg nog, aan bakboord opdoemde. De man in de korf tuurde door zijn kijker. „Schoener te loevert!" riep hij naar beneden.

Kapitein Madison knikte ten teken dat hij het verstaan had en de drie mannen in de mast gingen door met hun werk.

Van tijd tot tijd richtte de uitkijk zijn kijker op de schoener en een groot uur later riep hij: „Hij komt pal op ons aan, kapitein!"

„Welke vlag?" schreeuwde Madison terug.

De man in de mast keek opnieuw. „Niet te zien," meldde hij.

„Niet te zien. . ." herhaalde Madison. Hij keek de tweede stuurman aan, die naast hem stond. Zij behoefden elkaar niet te zeggen dat het een zeerover was. . .

„Dobbs, laat direct twintig vaten melasse aan dek brengen."

De stuurman keek verbaasd. „Hoe bedoelt u?"

„Zoals ik het zeg," zei Madison nijdig. „Schiet op een beetje."

Een half uur later stonden er twintig vaten melasse op het dek van de *Tulsa* en intussen was de schoener zo dicht bij gekomen, dat hij met ongewapend oog gemakkelijk was te onderscheiden. Hij sneed onder vol zeil door de golven, schuin op de brik af.

Plotseling werd er bij de verschansing een grijze rookwolk

zichtbaar, een donderende knal rolde over de golven en ongeveer twintig meter voor de boeg van de *Tulsa* spatte het water hoog op.

Madison fronste zijn wenkbrauwen. „Ik vrees dat Harper Jeffries ruimschoots gelijk krijgt," zei hij. „Laat de vaten stukslaan, Dobbs en laat ze die rommel goed verspreiden. „En laat reven. We hebben geen schijn van kans tegen die snelle vogel."

„Tot uw orders, kapitein," antwoordde de stuurman.

Er gingen een aantal mannen het want in en op het dek van de *Tulsa* werden de twintig vaten aan stukken geslagen.

De dikke stroop verspreidde zich langzaam over het dek, de mannen trokken zich na het werk haastig terug op trossen en andere hooggelegen punten.

„Allemaal naar beneden!" schreeuwde Madison. „De bootsman zal jullie wel verder helpen."

De bemanning van de *Tulsa* verdween onder het dek en intussen begon de schoener voorzichtig bij te draaien. Bij de verschansing stond een groot aantal mannen. Een deel van hen hield enterhaken gereed en de anderen stonden met de wapens in de hand te wachten tot ze konden overspringen.

Achter een luchtpijp van de *Tulsa* sloeg Madison hen gade. Hij hoorde het knarsen van hout over hout toen de beide schepen langs elkaar schuurden en zag hoe een half dozijn enterhaken behendig aan zijn verschansing werden gepikt.

„Doe je best, jongens," grinnikte hij. „Doe maar goed je best."

Aan boord van de schoener klonk een bevel en onmiddellijk daarop sprongen de mannen als sprinkhanen over op het dek van de *Tulsa*.

Twee of drie van hen konden zich staande houden, maar de rest glibberde onderuit en kwam in de dikke, mierzoete stroop terecht, waarin ze als vliegen op een lijmrol bleven vastzitten.

„Mannen!" riep Madison, „neem ze te pakken!"

De luiken van de brik vlogen open, de bemanning kwam haastig naar buiten. Het werd een erg ongelijke strijd en nogal een korte ook, de vastgeplakte rovers hadden weinig in te brengen.

Ongeveer drie weken na die vreemde zeeslag ankerde er een slanke schoener op de rede van Port Royal. Harper Jeffries die zoals gewoonlijk op de kade rondslenterde, keek zeer verwonderd, toen hij zijn oude vriend Madison over de loopplank zag komen.

„Hela, Seth!" zei hij. „Een nieuw schip gekocht?"

„Gekocht is het woord niet," antwoordde Madison, „maar dat hoor je straks wel."

Harper Jeffries knikte en keek naar de naam op de boeg van de schoener.

„*De zoete Inval*," las hij. „Da's een vreemde naam voor een schip, Seth Madison."

Kapitein Madison duwde een sigaar tussen zijn tanden. „Dat is het, maar de geschiedenis van mijn schip is dan ook een erg zoete geschiedenis."

WIM WIJS

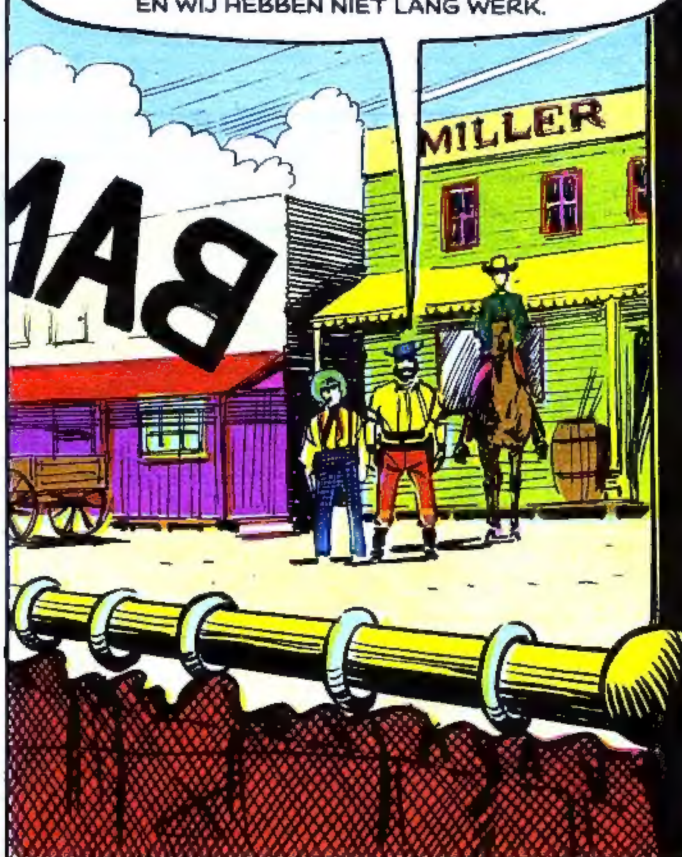

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

TUG EN IK GAAN DUS MET HET GELD DADELIJK NAAR HET FEESTTERREIN. DAAR ZOEKEN ZE ZEKER GEEN ROVERS! EN JIJ, PIP, JE MAAKT DAT JE DE STAD UIT KOMT, ZO GAUW WE KLAAR ZIJN. ZE ZULLEN JOUW SPOREN ACHTERNA GAAN, MAAR JE KRIJGT NATUURLIJK EEN GROTE VOORSPRONG EN MET ZO'N SNEL PAARD ALS JIJ HEBT, HALEN ZE JE NOOIT IN. JE WACHT IN DE BIZONKREEK OP ONS EN DAN GAAN WE ER SAMEN MET DE BUIT VANDOOR. HET KAN NIET MISLOPEN...

OP HET FEESTTERREIN INTUSSEN...

DE GROOTSTE RODEO VAN HET LAND GAAT BEGINNEN! DE STRIJD WORDT ZWAAR, ER KOMEN ELK JAAR MEER DEELNEMERS. ER ZIJN TWEE HOOFDPRIJZEN BESCHIKBAAR GESTELD DOOR BURGEMEESTER DORMAN. HEEFT IEDEREEN ZE GOED BEKEKEN?

VOOR DE BESTE DEELNEMER IN DE RUITERWEDSTRIJD IS EEN PRACHT VAN EEN ZADEL BESCHIKBAAR GESTELD. ZO'N MOOIE PRIJS HEBBEN WE NOG NOOIT GEHAD!

...EN DE BESTE LASSOWERPER KRIJGT EEN TWEEJARIGE VOS CADEAU! HEEFT IEDEREEN HET PAARD GEZIEN? GEEN MOOIER DIER IN HEEL HET LAND. EEN PRACHTIG PAARD VOOR EEN GOED RUITER. DOE JE BEST!

HET DUURT NIET LANG VOORDAT DE RUITER IN HET ZAND MOET BIJTEN. REEDS NA ENKELE MINUTEN MOET HIJ IN HET PAARD ZIJN MEERDERE ERKENNEN.

JIJ BENT DADELIJK AAN DE BEURT, CURLY.

ERVAREN RUITERS UIT ALLE HOEKEN VAN HET LAND VERTONEN HUN KUNST.
DE EEN NA DE ANDER WORDT ECHTER UIT HET ZADEL GEWORPEN.
TENSLOTTE MOET CURLY IN HET STRIJDPERK TREDEN. HIJ ZIET WEL, DAT HIJ HET NIET GEMAKKELIJK ZAL KRIJGEN...

IK BEN BENIEUWD HOE DIE HET ERAF ZAL BRENGEN. HIJ IS VAN DE DUBBEL-D...

MET DE GROOTSTE MOEITE WEET CURLY ZICH IN HET ZADEL TE HOUDEN.
HET PAARD SCHIJNT ALLES OP ALLES TE ZETTEN OM ZIJN BERIJDER AF TE WERPEN.
MAAR CURLY HEEFT WEL MEER ONWILLIGE PAARDEN BEREDEN...

DE ONDERGANG VAN EEN OCEAANREUS

II

DOOR JOS. E. CHIPPERFIELD

Met honderden andere vaklieden mocht Tom meewerken aan het op artistieke wijze betimmeren van deze kale ruimten en mocht hij ze herscheppen in salons van ongekende luxe en pracht.

Hier kwam de romantiek weer aan bod en Tom was er gelukkig mee. Zijn werkzaamheden gaven hem gelegenheid van dek tot dek te klauteren en van voorpiek tot achtersteven het groeiende wonder der techniek tot in onderdelen te aanschouwen.

De proefvaart

Zo kreeg Tom ook gelegenheid kennis te nemen van alles wat werd gedaan om het begrip ,,onzinkbaar schip'' tot werkelijkheid te maken. Tot grote hoogte oprijzende dwarsschotten werden voorzien van deuren die men waterdicht kon afsluiten. Dat was met recht een uitvinding van de eerste rang. Met dit schip kon niets gebeuren, daar was hij zeker van. Het kon in botsing komen met een ander vaartuig; niets aan de hand. Was de voorpiek lek? Enkele waterdichte deuren sluiten en varen maar weer. De scherpe boeg van een schip kon zich dwars in een der ruimen boren. Hetzelfde recept zou alle moeilijkheden oplossen.

Met groot genoegen keek hij in het peilloos diepe machineruim, waar bankwerkers met hamer en beitel de extraversterkte vloer effenden voor de stoomturbines, dingen die hij nog nimmer had gezien, doch waarin hij een groter vertrouwen stelde dan de ontwerper ervan tot dusver had weten op te brengen.

Dit vertrouwen op het eerste gezicht was voor de directie der monsterschepen een factor waar rekening mee gehouden moest worden. Niet dat de heren directeuren Tom Collins, de leerling, kenden of ook maar van zijn bestaan hadden gehoord, maar zijn onvoorwaardelijk vertrouwen in hetgeen hij zág, sluimerde ook in miljoenen anderen, en het behouden van dit vertrouwen was even noodzakelijk als de aanvoer van materialen voor de opbouw...

KORTE INHOUD: *Tom Collins in Belfast, die altijd langs de havens en scheepswerven dwaalt, is als timmermansjongen werkzaam bij de bouw van de Titanic, toentertijd het grootste schip van de wereld.*

En dus kregen alle nieuwsbladen en andere periodieken volop gelegenheid in edele wedijver hun pagina's wat op te sieren en de schepen met vier rokende schoorstenen af te beelden. Dat de tekenaars van de *Olympic* en de *Titanic* behalve de drie werkelijke schoorstenen, ook een als schoorsteen gecamoufleerde watertank van een dikke rookpluim hadden voorzien, was voor de directie geen reden zich bovenmatig op te winden. Hoe meer rook, hoe meer vertrouwen...

Een klein bedrog? Tom Collins liet er zich niet door van de wijs brengen. Als er geen vier rookpluimen waren, dan maar drie. Het zou aan de overweldigende grootte van zijn schip geen millimeter afbreuk doen en evenmin de snelheid met een centimeter per uur verminderen. Zijn *Titanic* was onaantastbaar en de inmiddels tot een man opgroeiende Tom Collins bemerkte niet, dat zijn liefde hem dreigde te vervreemden van, ja zelfs een antipathie deed opvatten tegen het zusterschip de *Olympic*.

Laatstgenoemd schip werd het eerst te water gelaten; de jongen vond het niet erg sensationeel. Het werd naar het afbouwdok verhaald, geverfd en uiteindelijk opgepoetst tot een juweeltje van schoonheid; Tom had er weinig schik in. Hij zou er pas plezier in krijgen als ook op de *Titanic* het laatste kwastje verf was uitgesmeerd.

Dan zou Tom de proefvaart meemaken, en, zodra de vlag van de White Star Line aan de voormast wapperde, de eerste zijn om aan te monsteren als scheepstimmerman op zijn eigen schip, het droomschip, waaraan hij met eigen handen nu reeds bijna vier jaar had meegewerkt...

Eindelijk was het dan zover. De *Titanic* lag gereed voor de proefvaart en elkeen die daarbij gemist kon worden,

ging van boord. Behalve dan de talloze genodigden die, zoals bij de proeftocht van elk schip, meer tot last dan tot gemak waren.

Tom Collins had kans gezien zijn aanwezigheid als handlanger van de chef-timmerman aannemelijk te maken, wat hem de gelegenheid gaf in alle hoeken en gaten rond te neuzen.

Hij stond aan de reling toen de laatste verbindingen met de wal werden weggehaald of losgesmeten. Hij deed net alsof hij werk had op het sloependek om te kunnen zien hoe de sleepboten als grommende insekten rond de kolos zwermden, en rende van bakboord naar stuurboord toen zijn drijvende stad naar ruimer water werd gesleept.

Over het hekwerk boven de achtersteven hangend, zag hij het eerste schroefwater opbruisen en voelde hij de eerste trillingen, waarmee het monsterschip als het ware tot zelfstandig leven kwam.

Het hart klopte hem in de keel toen hij zich voorstelde dat hij niet op een door mensenhanden samengestelde massa dood materiaal stond, doch op de enorme rug van een levend wezen, dat op eigen kracht wegzwom naar de wijde zee. . .

Een levend wezen, dat proeven van bekwaamheid ging afleggen ten overstaan van op nietige insekten lijkende kwelduiveltjes, die stipte gehoorzaamheid verlangden en geen enkel bewijs van onmacht of onwil van het getemde dier over het hoofd zouden zien.

Een kleine beweging met het minuscule stuurrad naar links en de machtige voorsteven zwenkte naar bakboord als het hoofd van een paard dat de teugel voelt.

Een enkel belsein naar de machinekamer en het sukkelgangetje werd een draf over de golven; een ander sein en het monster sloeg in galop. Weer een rukje aan de teugel, een felle zwenking; nogmaals een belsignaal, een moment van stilte, gevolgd door het donderend geweld van plots andersom draaiende schroeven, die met de kracht van tienduizenden paarden het zeewater tot schuim ranselden tegen de achtersteven.

De nietsontziende proeven met ankers, machines, snelheid en stabiliteit werden uitentreuren voortgezet. Op de avond van de eenendertigste maart werd het schip, zoals het reilde en zeilde, door de directie van de White Star Line met een toespraak en een heildronk van Harland & Wolff overgenomen.

Een gloriedag voor de White Star, een dag van triomf voor Harland & Wolff. Een gloriedag voor Tom Collins, want die kon eveneens van de ene firma naar de andere overgaan, zij het dan ook zonder toespraken en heilwensen. . .

Vijf dagen later kruiste de *Titanic* langs de zuidkust van Engeland op weg naar Southampton. Voorzichtig opstomend langs de beruchte Needles, de zo gevaarlijke, tot ver in het vaarwater optorenende rotspunten van het eiland Wight, zwenkte het even later naar bakboord om dan tussen de vele modderbanken door met geringe vaart naar de aanlegkade te glijden.

Zelfs in deze haven, waar men wel iets gewend was op het gebied van grote zeekastelen, wekte de verschijning van de *Titanic* grote verbazing, bewondering en sensatie, terwijl de wereldpers er de volle aandacht aan besteedde.

Er verschenen geestdriftige beschrijvingen van het interieur, de luxehutten, de eetzalen, de zwembaden en tennisbanen, alsmede opsommingen van het duizelingwekkende aantal borden, schalen, messen, vorken en linnengoed, dat in deze drijvende stad voor gebruik aanwezig was. Opsommingen en eindcijfers als nimmer tevoren.

Namen en beschrijvingen ook van talloze adellijke personen en hoogwaardigheidsbekleders, die als passagier voor de eerste reis van de *Titanic* naar de nieuwe wereld stonden ingeschreven. Eindeloze lijsten van namen en titels, gevolgd door een overzicht van de emigranten, die met de drijvende stad op de meest comfortabele wijze vervoerd zouden worden.

De upper ten en ook de tweedeklas-passagiers kwamen in Southampton aan boord, blij en opgewekt, als gingen ze naar een feest vol pracht en praal, terwijl in Queenstown de Ierse emigranten popelend van ongeduld en verwachting uitzagen naar het ogenblik waarop ze door het sprookjesschip zouden worden afgehaald.

De eerste reis

Hoe zorgvuldig ook voorbereid, het vertrek uit Southampton verliep niet zonder incidenten. Een drietal stokers met plunjezakken over de schouders repte

. . . hoe de sleepboten als grommende insekten rond de dolos zwermden.

zich naar de kade, waar het silhouet van de *Titanic* zich aftekende, ver boven loodsen en hijskranen, doch vond de weg naar de loopplank versperd door een onoverzienbare menigte, die, samengedrongen op het haventerrein, als gefascineerd omhoog stond te staren.

De laatkomers misten de boot. De loopbrug was reeds weggedraaid, de laatste tros al losgesmeten. De mannen waren woedend. Veel later zouden ze zich dit ogenblik herinneren en. . . zich gelukkig prijzen.

De *Titanic* schoof weg van de kade, de machtige schroeven begonnen langzaam te wentelen, heel langzaam maar tóch nog te snel in dit zo nauwe, dichtbezette vaarwater.

Enkele honderden meters verder lagen twee schepen zij aan zij langs de kade gemeerd. De *Oceanic* en de *New York*, beide van meer dan middelmatige afmetingen.

Er klonk gekraak en geknetter van trossen en staaldraden. De *New York*, weggetrokken door de zuiging van de *Titanic*, maakte zich los van de *Oceanic* en dreef stuurloos naar het midden van het vaarwater. Een sleepboot poogde haastig de met zware stootkussens omwoelde kop tegen de flank van het gevaarte te drukken en het naar de wal terug te duwen, maar een aanvaring tussen de twee kolossen leek onvermijdelijk.

De officier op de brug van de *Titanic* gaf het sein „vol-achteruit" en slaagde erin een zeker dreigende catastrofe op het nippertje te voorkomen.

Op het nippertje. Het gaf de zeeman reden tot diepe overpeinzingen. Het „groter dan. . ." had ook hier een ongedacht gevaar opgeleverd. Niet alleen de zuiging, ontstaan door de enorme waterverplaatsing, maar meer nog het feit dat het gevaarte reeds bij zeer geringe snelheid zeer moeilijk tot stilstand te brengen was, mocht een waarschuwing zijn en aanleiding tot grote voorzichtigheid.

Onbekend met de in dit alles schuilende gevaren, genoten de adellijke en niet-adellijke passagiers van alles wat de afvaart door de Solent aan schoons te genieten kon geven. En toen men eenmaal de geniepige rotsbarrière aan de noordwestelijke punt van Wight gepasseerd was, wekte de zucht naar sensatie al weer het verlangen het schip nu ook eens in volle actie te zien. Liefst met een topsnelheid waar geen enkele andere mailstomer aan zou kunnen tippen.

De verantwoordelijke scheepsofficieren waren wel wijzer. De blauwe wimpel veroveren als symbolische beloning voor de snelste overtocht van de oude naar de nieuwe wereld lag wel in de bedoeling, maar nu nog niet. Dat kwam wel, zodra de gloednieuwe turbines voldoende waren ingelopen en het „kritische toerental" van schip en machines was uitgekiend.

En dus geen waaghalzerijen. Rustig aan maar. Eerst naar Ierland, dan naar New York en, zoals de zeeman dat uitdrukt, geen geintjes alstublieft.

Of men later van het voornemen tot uiterste voorzichtigheid is afgeweken, is

Een drietal stokers met plunjezakken over de schouders repte zich naar de kade.

een vraag die wel nimmer beantwoord zal worden. . .

Tom Collins had een behaaglijk onderdak gevonden in een ruime hut, waar ook andere leden van de bemanning waren ondergebracht. Hij lag in zijn kooi en staarde met een tevreden glimlach naar de beige geschilderde dekspanten en nagelkoppen niet ver boven zijn hoofd. Enkele voeten van hem verwijderd, aan de andere zijde van de scheepshuid, kolkte en bruiste de zee Het schip voer en het leek, levend en bezield, met een tevreden geknor en nauw merkbare inspanning door de golven te snijden als gold het een spelletje en anders niet.

Het hart van de *Titanic* klopte rustig en regelmatig; dat van Tom was licht en vervuld van een prettig gevoel van tevredenheid. Nu was hij dan eindelijk zeeman op zijn „eigen" schip en had hij reden het Engelse gezegde: „My home is my castle" te variëren met „and my ship is my home!" Mijn schip is mijn tehuis.

Met deze gedachte in zijn hoofd draaide hij zich nog eens om en werd spoedig door de zacht schommelende beweging van het schip in slaap gewiegd. Het laatste dat hij zag, was het rode gloeipitje boven de hutdeur.

Hoe lang hij geslapen had, wist hij niet, maar in plaats van het gloeilampje zag hij plotseling de lichtelijk rood gekleurde neus van de chef-timmerman

„Kom uit je kooi, jô! Tijd om te beginnen! Eruit, en rap een beetje!"

Tom geeuwde uit alle macht en vergat zijn mond dicht te doen.

„Een beetje vlugger opschieten, knaap! We hebben heel wat te doen vanmorgen!"

De man grijnsde nogmaals en vervolgde: „Opschieten nou, en als de weerlicht naar buiten. Ga maar eerst naar de eetzaal."

Twee seconden later was Tom weer alleen en prees zich gelukkig dat de enige nog aanwezige collega, juist van zijn werk teruggekeerd en in zijn kooi gekropen, zich reeds met een tevreden gezicht had afgewend en kennelijk al in slaap was gevallen.

Al enigszins gewend aan het ritmisch geslinger van het schip, kleedde Tom zich haastig aan en repte zich naar de eetzaal voor het lagere personeel. De lucht in de overvolle ruimte was doortrokken met de lucht van gebakken spek en eieren, vermengd met de geur van traag verdampende machineolie, daar er juist een groep machinekamerpersoneel was neergestreken. Niemand beklaagde zich over de langzame gang van zaken bij het gereedmaken van het ontbijt en iedereen die zijn portie in ontvangst had genomen, scheen met de kwaliteit ervan tevreden te zijn.

Tien minuten nadat Tom zijn ontbijt had gekregen, stond de chef-timmerman al weer op, om al neuzend in een notitieboekje het werkprogram voor die dag bekend te maken.

In een redelijk tijdsbestek had hij de klimlatjes hersteld.

„We gaan eerst naar de gymnastiekzaal op het sloependek. Sommige toestellen moeten nodig nagezien en verplaatst worden. Daarna is er nog een klusje in „Café Parisien". Een stuk of wat houten tralies gebroken. Je zult wel gewaarworden, jongeman, dat het leven op zee geheel bestaat uit het opknappen van snertkarweitjes, het een na het ander!. . ."

Hij schudde het hoofd als iemand die er alles van weet. Terwijl hij de jongen nog eens van onder tot boven taxeerde, meende hij het met Tom nogal getroffen te hebben. Niet al te eigenwijs en vast wel bereid om behalve goede raadgevingen, ook zijn ellenlange verhalen over andere schepen en vroegere zeereizen aan te horen.

Direct na het ontbijt ging Tom met zijn chef mee naar het gereedschapsmagazijn en toen, voorzien van boren en andere werktuigen, naar de turnzaal op het sloependek.

Het eerste dat hij in de op een reusachtige hal lijkende ruimte ontdekte, was een prachtig afgewerkt model van de *Titanic*, opgesteld in een glazen kast en geflankeerd door een wereldbol, waarop alle zeeroutes rond de aardbol met gekleurde lijnen stonden aangegeven.

Eer hij echter het model en de globe kon bekijken, was hij al aan het werk gezet om een houten springpaard van de vloer los te schroeven en op een meer geschikte plaats weer vast te zetten. Tijd voor een korte pauze kon er niet overschieten, daar de zaal doorlopend gevuld was met passagiers die intense oefeningen aan rek en ringen, brug en klimtouwen een onmisbare levensbehoefte schenen te achten

Na de turnzaal kwam „Café Parisien" aan de beurt. Het was een in elk opzicht geslaagde nabootsing van een echt Parijs café, met rieten stoeltjes en tafeltjes en latjes tegen de muren, waarlangs klimop reeds tot een flinke hoogte was opgegroeid.

Toch voelde Tom zich hier ondanks de romantische omgeving minder op zijn gemak dan in de turnzaal.

In een redelijk tijdsbestek had hij de klimlatjes hersteld, de afgezakte klimop opnieuw bevestigd en het effet van deze wandversiering in ogenschouw genomen.

Juist toen hij het café wilde verlaten, hoorde, hij de opmerking: „Precies het klimop aan een oude tuinmuur!"

De steward, die bezig was de tafeltjes voor de middagthee gereed te zetten, knipoogde naar Tom en zei: „Ze weten hier best wat ze moeten doen om de passagiers op hun gemak te stellen! Geloof me, als je 'n keer in het echte Café Parisien was geweest, zou je denken dat dit precies hetzelfde was! Ik kan het weten, want ik heb er zelf gewerkt! Een pracht van een inrichting."

„Waarom ben je daar dan weggegaan?" vroeg Tom.

De ander schudde het hoofd en zei: „Ik weet het, het lijkt volmaakte kolder, maar ik hou er nu eenmaal van telkens weer op 'n andere plaats te zijn! En het liefst als ik m'n werkkring en m'n tehuis kan meenemen, net als hier! Ik heb ook op 'n Franse schuit gewerkt, maar toen ik hoorde wat voor machtig schip dit was, heb ik direct gevoeld dat het hier 'n best joppie zou zijn!. . ."

„En valt 't mee?" vroeg Tom.

De ander keek eens rond, legde een hand naast zijn neus en fluisterde, als gold het een samenzwering: „Dit is de schuit voor jongens met 'n paar losse centen. Die hebben meer haast met geld uitgeven dan met de reis zelf, als je voelt waar de kneep zit. Niks geen behoefte om in recordtijd de overkant te halen, want heel wat van die best betalende gasten voelen zich hier aan boord beter op hun gemak dan ergens aan de wal!"

Tom kreeg nog meer te horen over de gang van zaken aan boord van de elkaar met luxe en comfort beconcurrerende oceaanreuzen en nog meer groeide in hem de overtuiging, dat de *Titanic*, ook wat de gezelligheid voor de bemanning betrof, voor geen enkele rivaal behoefde onder te doen.

Nu ja, daar was het dan ook de *Titanic* voor. Zijn schip en zijn tehuis. . .

De kalenders, verdeeld over het gehele schip, vermeldden geen enkele bijzonderheid bij de datum 14 april. Wel stond er een kleine aantekening in het logboek: „Onze eerste zondag op zee," doch slechts weinigen namen daar notitie van.

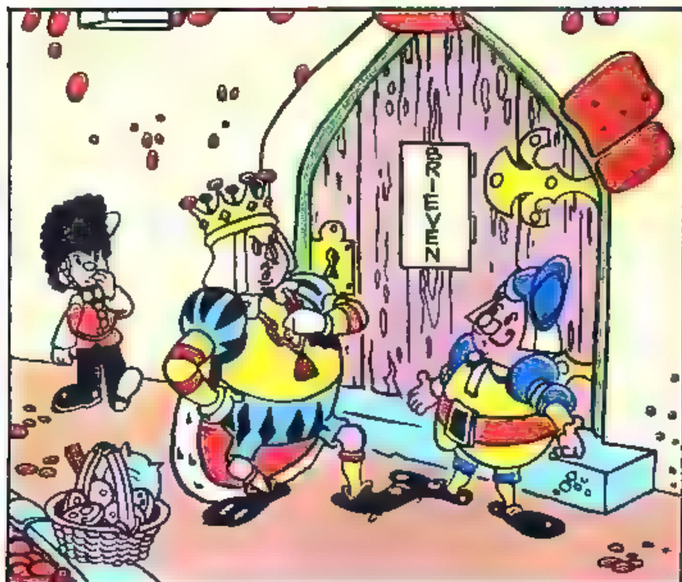
De chef-timmerman had de datum op een blocnotevelletje staan en erachter geschreven: Tom Collins en Pat Parson 10 u. n.m. breeuwwerk op achterste sloependek afwerken.

W O R D T   V E R V O L G D

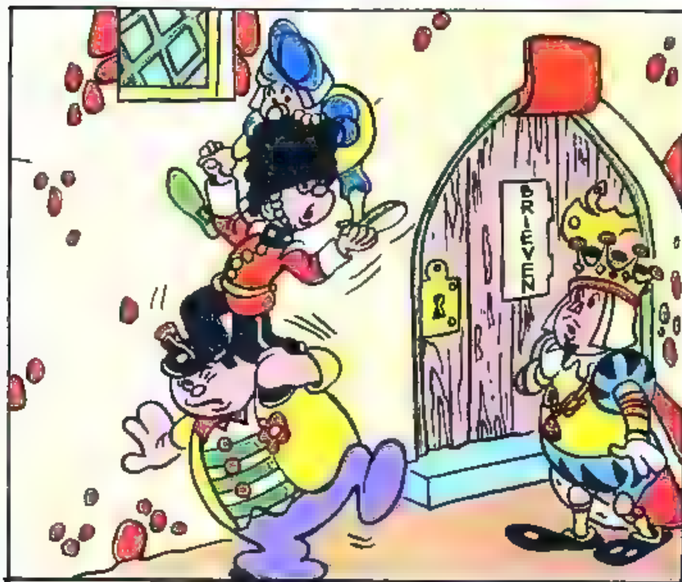
SPELEND

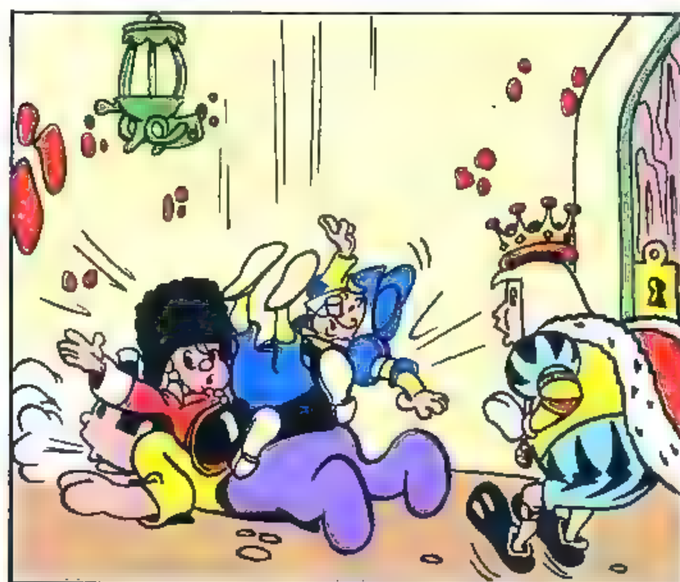
Pogo, de lakei van de koning, is nogal vergeetachtig. Toen hij eens met de koning boodschappen ging doen, maakte hij een lijst van alles wat gekocht moest worden. Nu heb ik niets vergeten, dacht Pogo. Maar hij had de sleutel van de paleisdeur vergeten.

De koning riep Tommie. „Ik kan niet naar binnen en de bedienden hebben hun vrije dag," zei hij. „Wacht," zei Tommie, „ik zal Pogo optillen om door het raam te klimmen." Maar Pogo kon er niet bij. Toen kwam Bulletje Ballon er aan. „Kan ik helpen?" vroeg hij gedienstig.

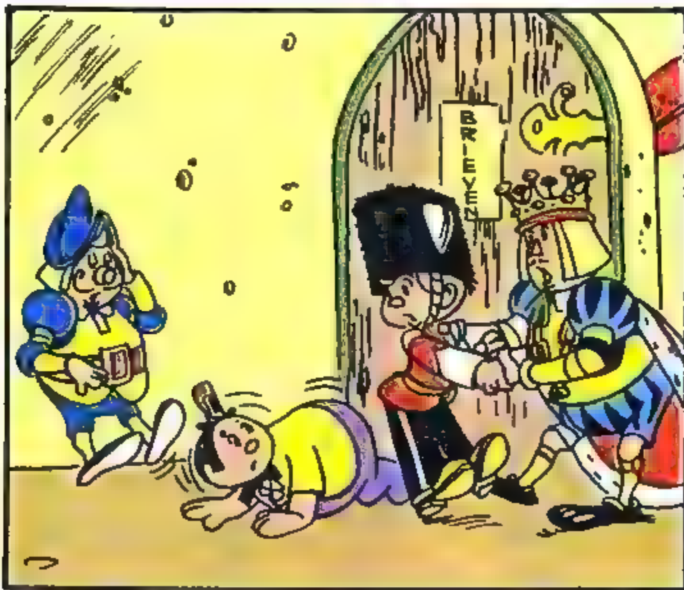
„Erg vriendelijk," zei de koning. „Zo ben ik," lachte Bulletje, „ik help graag." Toen klom Tommie boven op Bulletje en Pogo boven op Tommie. „Voorzichtig, dat je niet valt," riep Tommie nog. „Alles goed en wel," hijgde Pogo, „maar ik wiebel zo."

Pogo maakte zich nog extra-lang, maar opeens wiebelde hij heel erg heen en weer, verloor zijn evenwicht en viel op straat. Tommie viel ook en samen vielen ze boven op die arme Bulletje. Bulletje Ballon gaf een luide zucht — Pfffft! — en viel toen plat op de straatstenen.

SPEELGOED

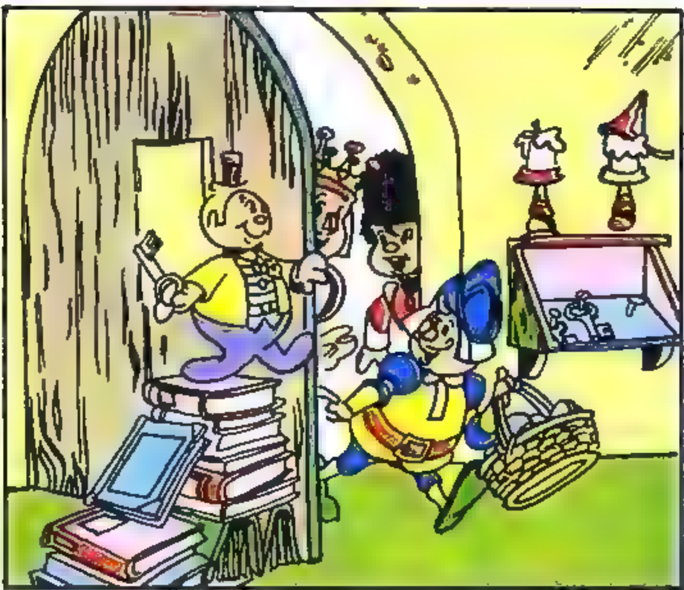

„Het spijt me zo, Bulletje," zei Tommie, „hebben we je pijn gedaan?" „Hij heeft vast wat gebroken," zei de koning bezorgd. Tommie keek eens naar Bulletje, keek nog eens. Bulletje was de helft kleiner geworden en werd nog steeds kleiner en kleiner. Het was heel vreemd . . .

Bulletje schrompelde ineen totdat hij nog maar een paar centimeter groot was. „Er is alleen maar wat lucht uitgelopen," zei hij. „Ik ben een ballon, moet je niet vergeten. Nu ben ik net groot genoeg om door de brievenbus te glippen en de deur open te doen."

Tommie tilde hem op en Bulletje glipte door de brievenbus. „Even wachten," riep hij van binnen uit, „eerst boeken halen." „Waarom?" vroeg de koning. Toen de deur openging, zag hij waarvoor de boeken dienden. „Anders kon ik niet bij de deurknop komen," zei Bulletje.

„Dat heb je handig gedaan, Bulletje," prees de koning. „Blijf maar theedrinken en taartjes eten." „Dank u wel, majesteit," zei Bulletje, „laten Tommie en Pogo mijn taartjes maar eten; geef mij liever een blaasbalg, dat is spul waar deur open te doen."

Captain JOKER

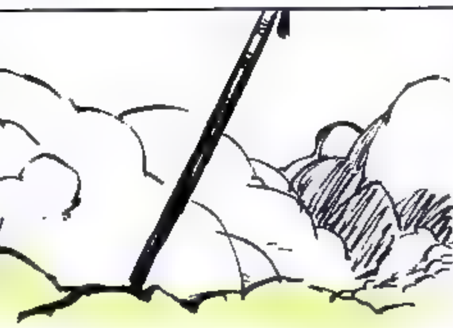

JOKER KEEK HEN NA, TOTDAT MENSEN EN HONDEN DOOR EEN BESNEEUWDE ROTS AAN HET GEZICHT WERDEN ONTTROKKEN.

GEWAPEND MET ZIJN LANGE STOK TROK HIJ ER DAARNA ZELF OP UIT IN DE SNEEUW

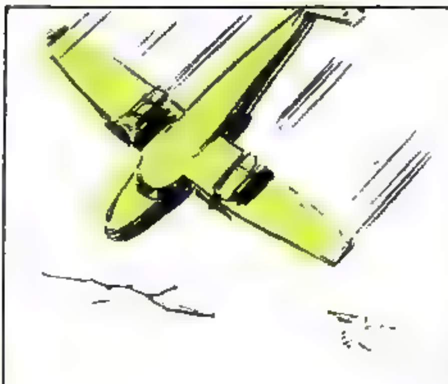

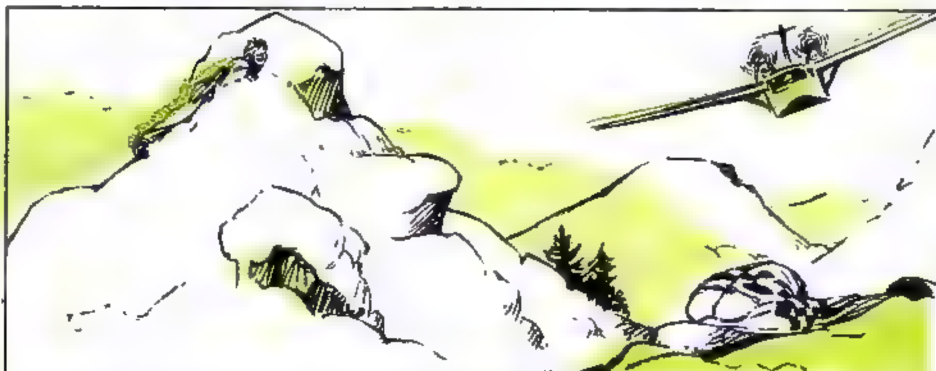

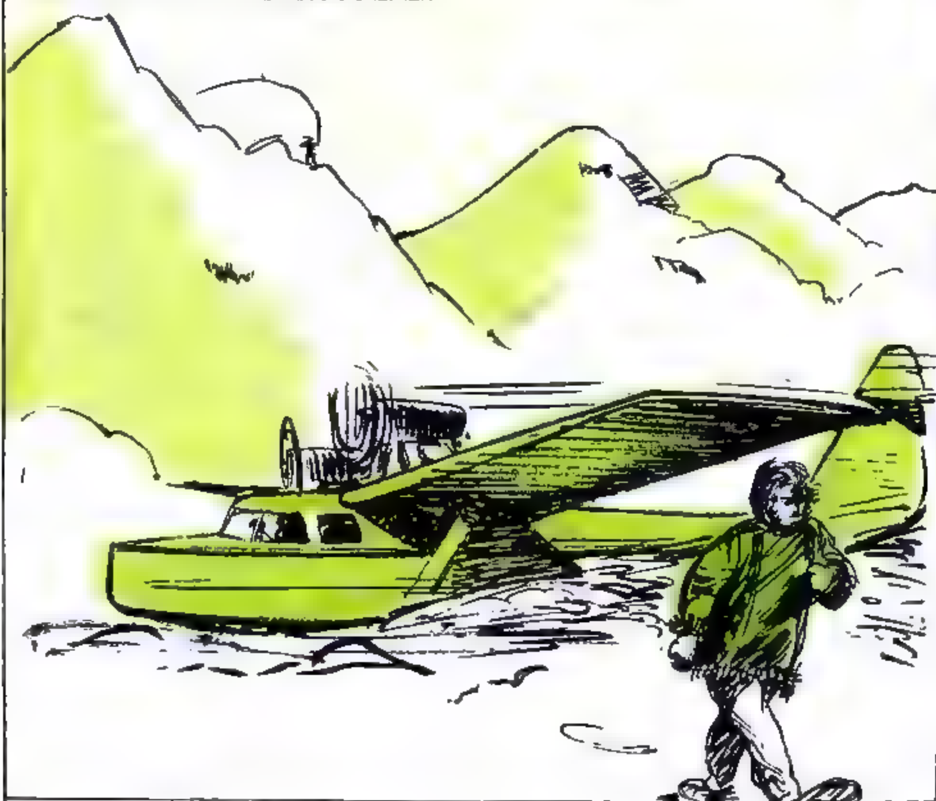

JOKER VERMOEDDE DAT ER VAN DE RAKETBASIS VLIEGTUIGEN WAREN OPGESTEGEN
OM DE ZOEKGERAAKTE RAKET MET DE KOSTBARE INSTRUMENTEN OP TE SPOREN. DAT
WAS INDERDAAD HET GEVAL. JOKER HOORDE THANS EEN VAN DE VLIEGTUIGEN NADEREN

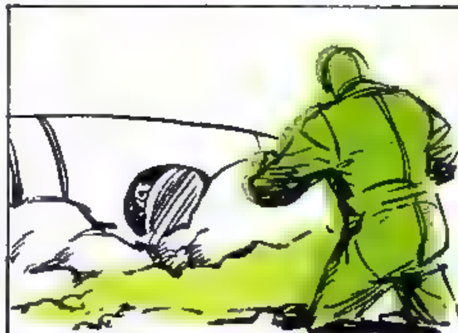

DE PILOOT NAM EEN DUIK OM HET WOESTE
LAND BETER TE KUNNEN ONDERZOEKEN.

GEJAAGD MAAKTE JOKER ZICH NU LOS UIT
DE SNEEUW, WANT

OP KORTE AFSTAND ZAG HIJ DE PARACHUTE VAN DE RAKET IN DE SNEEUW LIGGEN.
KOSTE WAT KOST WILDE HIJ PROBEREN DE RAKET TE BEREIKEN,
VOORDAT DE PILOOT DEZE HAD ONTDEKT

HIJ DEED GEEN MOEITE MEER OM ZICH VOOR DE PILOOT SCHUIL TE HOUDEN, WANT DEZE
SCHEEN DE PARACHUTE OOK GEZIEN TE HEBBEN. HIJ DAALDE SNEL EN ZOCHT EEN
GESCHIKT PLEKJE OM TE LANDEN. HET GING ER NU OM,
WIE HET EERST DE RAKET ZOU BEREIKEN

DE GEVAARLIJKE LANDING LUKTE.
DE PILOOT ZETTE DE MOTOREN AF, MAAKTE
DE CABINE OPEN EN SPRONG OP DE GROND.

MAAR JOKER WAS HEM ENKELE MINUTEN
VOOR EN TROK DE DEUR VAN DE RAKET
ACHTER ZICH DICHT, TERWIJL DE PILOOT
OP KORTE AFSTAND NOG DOOR
DE SNEEUW WAADDE.

AVONTUUR IN MEXICO

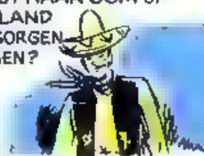

VALERIE PAKTE DE KOFFERS UIT EN DACHT WEER AAN DE GEMASKERDE VREEMDELING. ZE VOELDE DAT ZE HEM VERTROUWEN KON, MAAR ZOU HIJ ZICH NIET VERGISSEN OMTRENT LOPEZ? EN WAT VOOR GEHEIM MOEST HAAR OOM OP ZIJN LAND VERBORGEN HEBBEN?

VALERIE STAARDE LOPEZ VERBAASD AAN.

IK GELOOF NIET, DAT ZILVERMASKER MIJN OOM HEEFT BESTOLEN.

TOCH IS HET ZO. HIJ SCHIJNT IETS IN DE RUÏNE TE ZOEKEN EN HEEFT OOK WAT GELD MEEGENOMEN.

ZILVERMASKER IS NIET DE HELD WAARVOOR U HEM HOUDT. HIJ IS UW OOMS ERGSTE VIJAND

ZOU HET WAAR ZIJN?

HIJ HEEFT HIER GEWERKT, MAAR OP EEN AVOND BETRAPTE UW OOM HEM OP DIEFSTAL. HIJ LIEP WEG EN SINDSDIEN KEERT HIJ ZICH VOL HAAT TEGEN DE HELE OMGEVING.

VALERIE ZEI NIETS. ZIJ VOELDE DAT HIJ HAAR VRIEND WAS, DIE HAAR OOM WILDE BESCHERMEN TEGEN ZIJN VIJANDEN OP DE BOERDERIJ. EN NU BESCHULDIGDE LOPEZ, VOLGENS ZILVERMASKER DE BEWUSTE VIJAND, HEM.

EINDELIJK WAS DE ONGEZELLIGE MAALTIJD BEËINDIGD.

U ZIET ER MOE UIT. U DOET VERSTANDIG MET VROEG TE GAAN SLAPEN.

INDERDAAD. IK GA METEEN NAAR BOVEN.

TOEN VALERIE OP HAAR KAMER KWAM, GING ZIJ BIJ HET RAAM ZITTEN EN KEEK PEINZEND NAAR BUITEN.

DAAR IS DE RUÏNE. ZOU DAAR EEN GEHEIM TE VINDEN ZIJN? EN WIE ZOU DAT WILLEN STELEN: ZILVERMASKER OF LOPEZ?

VALERIE BETREURDE HET DAT HAAR OOM NIET THUIS WAS. MIJMEREND KEEK ZE UIT OVER HET LANDSCHAP OPEENS

DAAR SLUIPT IEMAND NAAR DE RUÏNE. ZOU HIJ. ?

ALS EEN WERVELWIND LIEP ZIJ DE TRAPPEN AF.

MISSCHIEN KAN IK HEM INHALEN, DAN IS HET GEHEIM OPGELOST.

HIJGEND KWAM VALERIE BIJ DE RUÏNE

DE DEUR IS OPEN, DE SLEUTEL STEEKT IN HET SLOT. ALS ZILVERMASKER DE SLEUTEL GESTOLEN HEEFT, MOET HIJ

VASTBERADEN STAPTE VALERIE NAAR BINNEN

DAAR IS HIJ – HIJ HEEFT ALLES KAPOTGESLAGEN. WAT HEEFT HIJ DAAR NU AAN?

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

PRINS ERIK BEGREEP ER NIETS VAN TOEN HIJ ANITA EN GRAAF ROFFSTEIN MET DE BURGEMEESTER OVER HET TERREIN VOLGDE.

DE INTOCHT VAN DE BOSKONINGIN WORDT GINDS GEHOUDEN, HOOGHEID.

WAT ZAL DE PRINS VAN HET SCHOUWSPEL GENIETEN, BURGEMEESTER!

EH.. JA ZEKER!

WAT BETEKENT DAT ALLEMAAL EN WAT MOET DAT ZAKJE GOUD?

TOEN ZE OP DE BEWUSTE PLEK GEKOMEN WAREN, ZEI ANITA:

IS HET HIER NIET PRACHTIG? HEB JE OOIT ZO IETS MOOIS GEZIEN?

HET WAS EEN MOOI GEZICHT. DE STOET MET DE KINDEREN IN OUDE KOSTUUMS, BETREKKING HEBBEND OP EEN SPROOKJE.

DAT IS DE BOSKONINGIN. OM HAAR GUNST TE VERWERVEN GOOIT IEDER GELDSTUKJES IN HAAR SLEEP.

DE KINDEREN DOEN HET ENIG! ZE HEBBEN HET GELD WEL VERDIEND.

INDERDAAD, ZEKER, ZEKER.

NU BEGREEP PRINS ERIK WAAROM ZIJN ADJUDANT HEM DE GOUDSTUKKEN HAD GEGEVEN. BIJ DE HISTORISCHE OPTOCHT MOESTEN DE KINDEREN PROBEREN DE GELDSTUKJES IN DE SLEEP OP TE VANGEN. PRINSES ANITA GENOOT VAN HET FEEST EN ZOU HET ZEKER OP HOGE PRIJS STELLEN ALS HAAR GAST ROYAAL STROOIDE.

DE PRINSES WIERP GLIMLACHEND TWEE GELDSTUKJES IN DE SLEEP.

DE PRINSES GOOIT ER GOUDEN MUNTEN IN!

VOORZICHTIG, VERLIES ZE NIET..

MET TEGENZIN HAALDE PRINS ERIK EEN ENKEL GOUDSTUKJE UIT DE ZAK.

NIET ÉÉN, EEN HANDVOL! DENK ERAAN, IEDEREEN KIJKT ROYAAL ZIJN! U WEET WAAROM.

ELSA WIST NIET, DAT ANITA ER WEL BIJ GEWEEST WAS, VERMOMD ALS BOERENMEISJE, DAT HAAR OP DE HARP BEGELEID HAD. DANK ZIJ HAAR AANMOEDIGING HAD ELSA AAN DE WEDSTRIJD DEELGENOMEN EN DE EERSTE PRIJS GEWONNEN. GELUKKIG EN DANKBAAR ALS ELSA WAS, HAD ZE TOCH ÉÉN MOEILIJKHEID, WAAROVER ZE MET NIEMAND KON PRATEN.

DOOR MARY FITT

VIII

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Anne en Peter Brett zijn door hun oom Paul uitgenodigd voor een autotocht op Sicilië. Tijdens een heftig onweer raakt de auto onklaar; op zoek naar hulp belanden Anne en Peter in het vervallen landhuis Castelforte van Sebastiano, Leopoldo en Angela de Caro. Sebastiano vertelt dat zij wezen zijn en dat hun neef Luciano hun de erfenis heeft ontnomen. Bij een poging van de roversbende van Guido om hen te ontvoeren wordt het landhuis in brand gestoken. Guido wordt gearresteerd; in Catania waar zij oom Paul terugvinden, horen zij dat Luciano is overleden. Zij gaan op bezoek bij zijn moeder, gravin de Caro, die hun een ring meegeeft voor Sebastiano. In een souvenirwinkeltje willen zij nu wat kopen.*

De kleine jongen wilde alles zó graag laten zien, dat ze wel verplicht waren te kijken. Het leek wel of hij winkeltje speelde, zoals een kind. Elke keer legde hij weer iets anders voor Anne neer, zijn bruine ogen bestudeerden haar gezicht in de hoop, dat ze alles mooi zou vinden.

Anne was verbaasd dat zo'n kleine jongen — vast niet ouder dan tien jaar — in de winkel mocht helpen. Ze koos tenslotte een snoer van zes rijen kleine pareltjes.

„Hoeveel kost dat?" vroeg ze.

Het jongetje liet haar het prijskaartje zien.

„Vierduizend lire."

„Dat is te veel," zei Peter.

„Ach, Peter," zei Anne, „nog geen twee pond is dat, voor zes rijen echte pareltjes. Ze zijn net zo klein als die van de gravin."

„Maar ze zijn niet veel waard," zei Peter koppig. „Dat zei de gravin toch ook? In elk geval, afdingen moet je hier altijd in de winkels. Herinner je je niet dat vader dat nog zei? Ze vinden dat heel gewoon."

„Vierduizend lire," herhaalde de jongen.

„Te veel," zei Peter, „we willen er tweeduizend voor geven. Dat is genoeg voor dat ding. Heb jij geld bij je, Anne?"

„Nee, ik heb mijn geld in het hotel," zei Anne teleurgesteld.

„En we kunnen niet eerst nog een keer naar het hotel terug," vond Peter, „dan verliezen we te veel tijd."

„Ik kan zolang wat geld nemen van de gravin," bedacht Anne. Ze haalde het geld uit haar tas en telde het. Vijf briefjes van duizend lire bleken het te zijn.

„Sta dat geld hier toch niet te tellen," fluisterde Peter. „Iedereen kan het zien, straks beroven ze ons nog. Geef mij het nu maar."

„Best," zei Anne en zij gaf hem het geld. Hij vouwde het op en stopte het in de binnenzak van zijn jasje. De kleine jongen keek met grote, schitterende ogen toe.

„Vindt de signorina de parels mooi?" vroeg hij. „Ze zullen haar zeker heel goed staan."

Anne lachte. „Dat kleine knulletje kan ook al complimentjes maken," zei ze.

„Poeh," deed Peter minachtend, „dat doen ze hier tegen iedereen, vleien om geld te verdienen. Nu vooruit," wendde hij zich tot de jongen. „Hoeveel?"

„Vierduizend lire."

„Tweeduizend," hield Peter aan.

De kleine jongen haalde even zijn schouders op en riep: „Oma!"

Even later kwam er een vrouw met zwart haar uit een kamer. Ze zag er

niet oud genoeg uit om de grootmoeder te zijn van de jongen.

„Wat is er, Luigi?"

„Deze signor en signorina willen dit parelsnoer voor tweeduizend lire hebben."

„Goed," zei de vrouw direct. „Geef het daar maar voor."

„Zie je nu wel?" zei Peter tegen Anne toen de jongen het snoer in papier wikkelde. Peter gaf tweeduizend lire en de jongen hield het bankpapier eerst tegen het licht om te kijken of het niet vals was. Peter en Anne schoten beiden in de lach. Wat een gewiekst kereltje! De oma deed precies hetzelfde voordat ze het geld opborg.

Triomfantelijk verlieten Anne en Peter de winkel. Ze hadden echt het gevoel een bijzonder koopje te hebben.

„Laten we even een ijsje eten," stelde Peter voldaan voor; hij vond wel dat zij dat verdiend hadden.

„Nee," zei Anne. „Laten we nu eerst uitzoeken waar de bus vertrekt. Misschien missen we anders net de enige verbinding van vandaag."

„Ja, da's waar," beaamde Peter en toen ze een politieagent zagen staan, vroegen ze hem waar de bus voor Syracuse vertrok. Ze boften, want een half uur later zou de bus vlakbij vertrekken, tegenover de kerk.

Ze slenterden naar de halte en aten in een klein restaurant toch maar een ijsje. Toen ze weer buiten kwamen, werden ze opgewacht door dezelfde politieagent.

„Kom mee," gelastte hij.

„Maar we moeten met de bus mee!" protesteerde Peter, „we hebben geen tijd."

„Mee," zei de agent. Het scheen hem ernst te zijn en daarom liepen ze met hem mee. Hij bracht Anne en Peter, die nog steeds stomverbaasd waren, naar 'n politiebureau, in een kale kamer, waar een man in uniform achter een tafel zat. De agent die hen meegenomen had, salueerde en verdween. De man achter de tafel keek op. Hij had een heleboel onderscheidingen op zijn uniform zitten.

„Jullie zijn Anne en Peter Beretta?"

„Zo ongeveer wel," antwoordde Peter. „Maar wie bent u? En waar zijn we?" Dat was een overbodige vraag, hij wist zelf best dat hij op het politiebureau was.

De man achter de tafel wenkte een andere agent, die in het vertrek aanwezig was. Hij zei iets, de agent salueerde, deed een deur open en kwam terug met. . . Rossi!

„Zijn ze dat?" vroeg de man achter de tafel, die kennelijk inspecteur was.

„Ja," zei Rossi. „Ja, dat zijn de Engelse kinderen die mijn arme, blinde meesteres bestolen hebben, de gravin Emilia de Caro!"

„Dat liegt hij!" riep Peter diep verontwaardigd.

De inspecteur schonk geen aandacht aan hem. Hij zei tegen Rossi: „Vertel me eens precies waarvan je de kinderen beschuldigt."

Hij bestudeerde een papier vóór hem op tafel en vervolgde:

„Klopt het dat deze twee kinderen vanochtend de gravin hebben bezocht en haar van verschillende voorwerpen van waarde hebben beroofd? Met name een zeer bijzonder en waardevol paar handschoenen, vroeger eigendom van de koningin van Napels en nu een kostbaar museumstuk; vervolgens een paarlen halssnoer, een gouden ring en een som gelds?"

„Ja, dat klopt," antwoordde Rossi.

„Schurk! Jij gemene schurk!" riep Peter weer woedend uit. „Je weet heel goed dat de gravin ons die ring en het geld heeft gegeven!"

„Ze hebben mijn arme, blinde meesteres bestolen," zei Rossi handenwringend. „Ze wisten op een handige manier in huis door te dringen om te stelen. Als u me niet gelooft, moet u hen maar eens fouilleren."

Hoe verontwaardigd Peter en Anne ook waren, het hielp niet, de rechercheur belde, waarop een man en een vrouw verschenen, die de kleding van Anne en Peter nauwkeurig onderzochten. Binnen enkele seconden hadden ze de ring en het geld bij Peter gevonden. Anne had het parelsnoer nog in haar handtas. Alles werd op tafel gelegd.

„Wat hebben jullie hierop te zeggen?" vroeg hij streng.

„We hebben de parels nog geen kwartier geleden gekocht," riep Anne uit. „Ik kan u de winkel zo wijzen."

„Dat is een list!" zei Rossi. „Ze proberen natuurlijk te ontsnappen, ze zijn erg slim."

„Kunnen jullie me de naam van de winkel zeggen?" vroeg de inspecteur.

„Natuurlijk niet," antwoordde Anne. „Daar let je toch niet op als je iets koopt in het buitenland! Maar er was een kleine jongen in de winkel, die heeft ons geholpen. Hij heette Luigi en hij was er met zijn grootmoeder."

„Hoeveel heb je voor het snoer betaald?"

„Tweeduizend lire," zei Anne. „Ze vroegen vierduizend. Vraagt u het maar in de winkel. Ze zullen u daar

„Schurk! Jij gemene schurk!" riep Peter weer woedend uit.

ongetwijfeld precies hetzelfde zeggen."

„We zullen dat straks onderzoeken," zei de inspecteur. Hij keek nu streng naar Peter en vroeg: „Waar heb je de ring gekregen?"

„Van de gravin de Caro, in haar eigen huis. Ze heeft hem zelf gegeven."

„En het geld?"

„Ook van haar."

„Waarom gaf ze die ring en dat geld weg? Kende je haar?"

„Nee. Ze gaf het ons en wij moesten het aan... aan iemand anders geven."

En daar kwam de onvermijdelijke vraag: „Aan wie moest je het geven?"

Peter keek naar Anne, maar Anne staarde naar Rossi.

„Vertel het hem niet, Peter," zei ze in het Engels. „Dat willen ze nu precies te weten komen, daar zijn ze op uit. Je zei dat die man op een van de bandieten leek en toen vond ik nog dat hij erg veel op — je weet wel — leek. Ik ben er zeker van dat ze iets met elkaar te maken hebben. Zeg niets over — je weet wel —"

„Goed," zei Peter. „Maar hoe komen we hier weg? We worden natuurlijk opgesloten."

„Dat zien we wel weer. Zeg nu maar iets tegen die inspecteur. We moeten even tijd winnen. Ik zal dan proberen om hem mee te krijgen naar de winkel. We kunnen toch in ieder geval bewijzen dat we de parels echt gekocht hebben."

De inspecteur keek nu argwanend en boos van de een naar de ander.

„En?" snauwde hij. „Aan wie moesten jullie die ring en dat geld geven?"

„Aan mijn vader," zei Peter in het wilde weg. „Hij kent haar en..."

De inspecteur lachte zuur.

„Zo, zo. Is je vader dan zo arm? Maar hij stuurt jullie wel met vakantie naar het buitenland. En had hij geld nodig? Hoeveel dan wel?" De inspecteur telde nu het geld en gooide het op tafel.

„Nee, maar..." begon Peter weer.

„Mijn vader is onder de oorlog in Catania geweest," nam Anne het stuntelige verhaal van Peter over. Ze wist zelf nog niet wat ze zou gaan zeggen, maar dat hinderde niet. „Hij ging destijds vaak bij de gravin op bezoek en..."

Rossi onderbrak haar. „De gravin woonde tijdens de oorlog in Rome."

De inspecteur trok zijn schouders op. Toen wendde hij zich tot Rossi:

„Wat zei je over een paar waardevolle handschoenen? We hebben geen handschoenen gevonden bij de kinderen."

„In een cassette lagen een paar handschoenen," zei Rossi. „Ze zijn gemaakt van de baard van een schelpdier uit Sardinië en van de koningin van Napels geweest. De gravin heeft ze geërfd, ze was er erg trots op. De sleutel van de cassette droeg ze altijd bij zich in haar tas. Toen die Engelse kinderen bij haar waren, nam ze de sleutel en gaf die aan het meisje om de handschoenen uit de cassette te halen. Ze vertelde de geschiedenis van de handschoenen. Tenslotte moest het meisje ze terugleggen. Ze deed toen net alsof ze dat deed en op dat moment moet ze de handschoenen gestolen hebben."

„Wat gemeen!" riep Anne uit. Ze huilde bijna van woede. „U kwam binnen en de gravin zei dat u de handschoenen in de kast moest terugzetten en dat hebt u ook gedaan — dat móést u wel, omdat wij toekeken. U vroeg de gravin daarna om de sleutel, maar die kreeg u niet. U mocht zelfs de handschoenen niet vasthouden. Ik moest ze weer op hun standaard leggen."

„Je geeft dus toe dat de cassette niet meer op slot is gedaan?"

„Natuurlijk," riep Anne. „Want de gravin zou u niet vertrouwd hebben met de sleutel, ze zei dat ik de cassette weer op slot moest doen."

„En is dat gebeurd?" vroeg de inspecteur.

„Nee," antwoordde Anne, „ik heb de sleutel niet in handen gehad. We begonnen over iets anders te praten en de gravin vergat het daarna. Toen we het huis verlieten, was de cassette van de handschoenen dus niet op slot."

„Dat is een leugen!" zei Rossi.

Hij deed een stap vooruit. „Waar is Luigi?" vroeg hij aan de vrouw.

„Ze liegt alles wat ze daar beweert."

„Niet waar," riep Anne, „ik geloof dat je de handschoenen zélf gestolen hebt om ze te verkopen of zo. Niemand kon je dat beletten."

„O ja?" vroeg Rossi smalend, „En dan heb ik zeker ook de ring gestolen, hè? En de parels?"

„Luistert u eens, inspecteur. Ik zeg u dat we de parels gekocht hebben. Het is waar dat we zolang wat geld hebben genomen van de gravin om ze te betalen, maar we hadden ons eigen geld in het hotel en we zouden het onmiddellijk aangevuld hebben. We hebben dus maar geleend."

Rossi lachte smadelijk.

Anne stampvoette. „Brengt u ons nog naar die winkel?" vroeg ze de inspecteur. „Het is nog geen vijf minuten hier vandaan. Dan kunt u zelf horen of we eerlijk zijn. Waar wachten we nog op?"

De inspecteur zuchtte. „Goed dan." Hij wenkte de man en de vrouw die Anne en Peter gefouilleerd hadden en even later liepen ze op straat met de twee Italianen. Ze waren blij dat de man en de vrouw niet in uniform waren. En toch keken de mensen al naar hen.

„Hier is het," zei Anne en ze gingen naar binnen.

NEGENDE HOOFDSTUK

Het komplot en de ontsnapping

Het leek nu nog donkerder in de winkel. Er stond niemand achter de toonbank en toen er ook niemand op kwam dagen, tikte de politieman met een stok op de grond. En even later kwam de vrouw, die Anne en Peter hadden leren kennen als de oma van Luigi, uit de kamer achter de winkel te voorschijn.

„Wat is er van uw dienst?" vroeg ze op scherpe toon. Ze trok nu een heel zuur gezicht en keek niet naar Anne en Peter. „Wilt u iets kopen of zien?"

„Nee," zei de politieman. „We worden gestuurd door inspecteur Zoppi van de politie. Dit zijn twee Engelse kinderen, ze worden ervan beschuldigd geld en waardevolle voorwerpen te hebben gestolen van de gravin de Caro. Nu hebben we in de tas van het meisje een snoer van parels gevonden en de gravin mist óók parels. Het meisje beweert, dat ze dat snoer bij u gekocht heeft. Is dat waar?"

De vrouw schudde ontkennend haar hoofd. „Nee," zei ze. „We hebben vanmorgen zo'n parelsnoer niet verkocht."

„Herkent u het meisje?" vroeg de politieman, terwijl hij Anne wat naar voren duwde. „Of deze jongen?"

Weer schudde de vrouw van nee.

„Ik heb die kinderen nog nooit van mijn leven gezien."

Zoppi had de ring aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen . . .

„Hoe. . . hoe durft u zó te liegen!" riep Anne trillend van woede. „Peter, ze beweert dat ze ons nog nooit gezien heeft! Heb je ooit zó'n leugenaarster gezien?"

„Wind je niet zo op," fluisterde Peter. „Het is allemaal heel sluw in elkaar gezet. We zijn er ingelopen — die Rossi heeft het allemaal op zijn geweten."

Hij deed een stap vooruit. „Waar is Luigi?" vroeg hij aan de vrouw.

Ze trok alleen haar schouders op.

„Luigi is haar kleinzoon," zei hij. „Hij trok mijn zusje bijna mee naar binnen om iets te kopen. We hebben toen tenslotte dat parelsnoer gekocht nadat ik tot tweeduizend lire afgedongen had. Waar is Luigi?" vroeg hij nog eens aan de vrouw.

„Mijn kleinzoon is met de bus naar Messina gegaan," zei ze. „Hij gaat bij mijn zuster logeren op het vasteland." Ze wendde zich tot de bewakers van Anne en Peter en vervolgde: „Luigi heeft nog nooit in de winkel geholpen. Hij is pas negen jaar, dat zou toch al te gek zijn. Bovendien hadden we het niet druk, dus ik had makkelijk zelf kunnen helpen. Zei u dat de kinderen iets gestolen hebben van de oude, blinde gravin? Wat afschuwelijk! Het kan best zijn dat ze mij ook bestolen hebben, toen ik niet in de winkel was..."

Wat had ze een sluwe blik in haar ogen, dacht Anne.

„Dat geloof ik niet," zei de bewaker. „De dingen die ze gestolen hebben — een ring, de parels en wat geld — waren allemaal afkomstig uit het palazzo de Caro en die hadden ze allemaal bij zich."

„Behalve dat paar handschoenen, die zijn weg," zei de bewaakster.

„O ja," zei de bewaker, „dat was een zeer bijzonder paar handschoenen uit de collectie van de Caro's. Hebben ze misschien geprobeerd om zo'n paar handschoenen aan u te verkopen?"

„Handschoenen?" zei de vrouw „Wat zou ik met handschoenen moeten doen? Ik verkoop geen handschoenen, waarom zou ik ze dus kopen?"

„Goed," zei de man „Ik vroeg het alleen maar, dan kan ik dat straks aan de inspecteur zeggen."

„Probeert u het eens wat verder de straat in," zei Luigi's grootmoeder. „Bij Bertini kopen ze wel zulk soort dingen. Misschien vindt u de handschoenen daar terug."

„Dat betwijfel ik," zei de man. „Dus ik moet de inspecteur zeggen, dat u de kinderen niet herkent en dat ze geen parelsnoer bij u gekocht hebben?"

„Natuurlijk," zei Luigi's oma.

„Uitstekend. Goedendag, signorina."

Daar gingen ze weer, terug naar het politiebureau, waar inspecteur Zoppi nog achter de tafel zat. En Rossi stond nog steeds achter hem

Op de tafel lagen de ring, het snoer en de bankbiljetten. Zoppi had de ring aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen en het sieraad net neergelegd, toen ze binnenkwamen. Hij keek op

„En? Heeft de winkelier hen herkend?"

„Nee."

„Wie is de eigenaar van de winkel?"

„Ik weet het niet," zei de bewaker. „Boven de deur staat de naam Colombo. Mevrouw Colombo drijft nu de zaak, de weduwe van een der Colombo's. Haar dochter is getrouwd met. . ." — de bewaker keek naar Rossi: „Is Maria Colombo niet getrouwd met uw neef Guido, de man die gisteren bij de brand op Castelforte gearresteerd is?"

Anne en Peter stonden na deze woorden koortsachtig na te denken. Anne wist het antwoord het eerst.

„Dan moet Luigi de zoon van Guido en Maria zijn," zei ze in het Engels tegen haar broer. „Je herinnert je toch die Maria? De vrouw die we in de grot hebben gesproken, de vrouw van Guido! Voordat ze met Guido trouwde, had ze in de keuken van Castelforte gewerkt! Zij kende de Caro's." Anne lette er nog steeds zorgvuldig op de naam van Sebastiano niet uit te spreken waar Rossi bij was, hoewel ze ervan overtuigd was dat hij hun gesprek met de gravin woordelijk afgeluisterd had.

WORDT VERVOLGD

BILLIE TURF

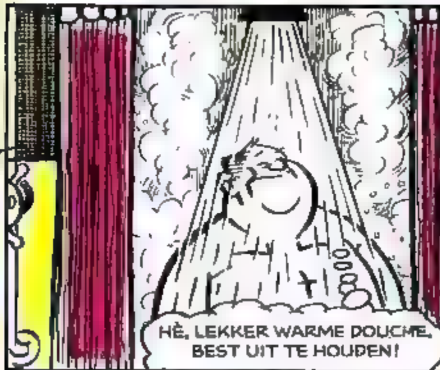
Het dikste studentje ter wereld

DE KLEINE BROODJES

De Oostenrijkse toneelschrijver Johann Nicolaus Nestroy (1801-1862), die talrijke blijspelen op zijn naam heeft staan, trad soms ook als acteur in komische rollen op.

In 1852 maakte hij een tournee door verscheidene landen van Europa. Het eerst was zijn vaderland aan de beurt. Te Wenen, de mooie hoofdstad aan de Donau, vierde hij drie maanden achtereen de grootste triomfen. Avond aan avond werd hij daar door een geestdriftig publiek, dat de schouwburg tot de nok vulde, uitbundig toegejuicht. Speciaal zijn toespelingen op de gebeurtenissen van de dag wekten de lachlust der schouwburgbezoekers. . .

In bovengenoemd jaar had een merkwaardig voorval plaats. De Weense bakkers besloten namelijk de luxebroodjes in het vervolg kleiner te maken, hetgeen feitelijk een verkapte vorm van prijsverhoging betekende.

Johann Nestroy, die van een fijn ontbijt hield, was over dit besluit minder gesticht en demonstreerde dit op komische manier. Op een avond verscheen hij met twee minieme kleine broodjes in zijn knoopsgat op het toneel. Vrolijkheid en bijval bleven niet uit. Deze grap kwam de bakkers, die ook toen reeds in een bond waren verenigd, ter ore. Op hun teentjes getrapt, dienden zij een aanklacht wegens belediging tegen Nestroy in. Deze aanklacht had tot gevolg, dat

de komiek voor de rechter werd gedaagd en werd veroordeeld tot vierentwintig uur celstraf.

Nestroy kon zich maar moeilijk in zijn vonnis schikken. Hij zon op — zij het dan goedaardige — wraak. Hij zou de verenigde bakkers tonen, dat hij niet in zijn schulp was gekropen.

Tijdens de avond van zijn eerste optreden na het ondergaan van zijn straf liet hij zich door een medespeler de vraag stellen: „Zeg eens, vriendje, heb je in de gevangenis geen verschrikkelijke honger gehad?"

„Zou ik gehad hebben, m'n waarde, als een goedhartige, medelijdende cipier me niet af en toe een paar luxebroodjes door het sleutelgat had toegestoken."

De lachsalvo's, die daarop losbarstten, weerhielden de bakkers, die begrepen het onderspit te zullen moeten delven, van een nieuwe aanklacht. Een maand later brachten ze zelfs de broodjes tot hun oorspronkelijke grootte terug.

De gestolen

Stilte," hamerde Jacky de Boer, de voorzitter van de Kikkerridders. De leden in het clubhuis zwegen verschrikt en keken hun voorzitter aan.

„Jongens," zei deze, „ik heb een belangrijke mededeling."

„Hoera," schreeuwde Ger Brenkel.

„Sst," siste Jacky en wierp Ger een vernietigende blik toe. „De Marters," hernam hij, „hebben „het" weer op ons veroverd."

Er klonk een afkeurend gemompel.

„Wraak. Wraak," riep iemand.

„Juist," knikte Jacky, „wij moeten ons wreken door „het" terug te stelen."

„Hoe hebben ze „het" eigenlijk te pakken gekregen?" wilde Ger weten. „Je had „het" toch thuis?"

„Ja," zei Jacky. „Toen wij „het" van de Marters gekaapt hadden, heb ik „het" mee naar huis genomen. Ik heb „het" zonder erbij na te denken op de vensterbank van mijn kamertje gezet. Toen ik vanmiddag uit school kwam, was „het" verdwenen. Ik had het raam open laten staan."

„Dat was stom," vond Fred Ambacht.

Jacky moest het beamen. „Ja," zei hij, „ik had nooit gedacht, dat de Marters er erg in zouden hebben."

„De Marters slapen niet," merkte Peter Arnolds droog op.

„Hoe krijgen we „het" nou terug?" peinsde Ger hardop.

Het „het" waar de jongens het zo druk over hadden, was een koperen beeldje van een ridderfiguur, dat zo ongeveer de wisseltrofee was van de Marters en de Kikkerridders. Een half jaar geleden waren de leden van de beide clubs gezworen vijanden geweest. Maar het eeuwige geruzie was de jongens gaan vervelen en ze hadden besloten elkaar op wat vredelievender wijze dwars te zitten. Jacky had toen voorgesteld het ridderbeeldje of kortweg „het", de trotse talisman van de Kikkerridders, van elkaar te roven. De Marters hadden de uitdaging aangenomen en twee dagen later was „het" uit het clubhuis van de Kikkerridders verdwenen. Dezen op hun beurt hadden „het" de Marters weer weten te ontfutselen, nu moest Jacky hun weer vertellen, dat ze „het" al weer kwijt waren.

„Weet jij waar de Marters „het" verstopt hebben, Jack?" vroeg Fred.

„Nee," zei deze, „daar moeten we nog achter zien te komen. Ik wilde jullie juist vragen de Marters te bespioneren en zien te ontdekken waar „het" is. Dat moeten we eerst weten en dan kunnen we onze verdere plannen maken. Laten we afspreken, dat ieder zijn eigen weg gaat, dan hoor ik morgenochtend wel of iemand iets ontdekt heeft. Afgesproken?"

„O.K." „Goed." „Afgesproken," klonk het door elkaar heen.

„Dan wens ik jullie veel succes," zei Jacky.

„Hoera," brulden de Kikkerridders en begaven zich op het verkennerspad.

De volgende morgen was Jacky al heel vroeg op het schoolplein. Er was nog bijna niemand, alleen Peter stond op hem te wachten.

„En weet jij wat?" vroeg Jacky nieuwsgierig.

„Nou en of," zei Peter. „Het" staat in hun clubhuis. Gewoon op tafel."

„Prachtig," zei Jacky, „dan zal het niet zo moeilijk zijn om „het" weer te pakken te krijgen."

Inmiddels waren ook de overige leden bij het groepje gekomen.

„Heb je al een plan, Jack?" werd er gevraagd.

Jacky knikte.

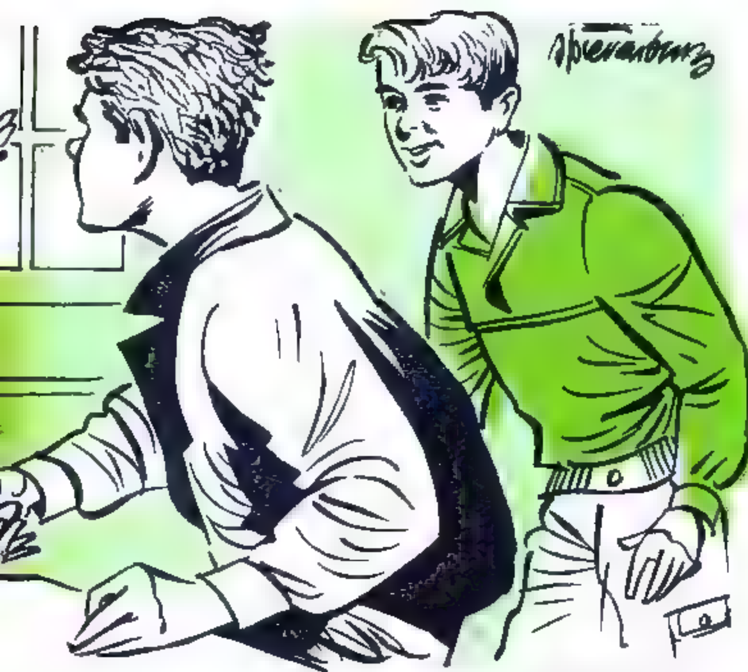
„Luister," zei hij. „We moeten de Marters na schooltijd vanmiddag van hun clubhuis weglokken."

„Hoe?" vroeg Ger.

„Ik zal straks een briefje door de klas sturen," vervolgde Jacky, „dat we vanmiddag geheime vergadering hebben in het Bollerpark. Ik zal er wel voor zorgen, dat een van de Marters het in handen krijgt. Ze zullen er dan wel op af komen."

„En dan?" informeerde Fred.

„Terwijl wij vergaderen, ga jij stiekem naar het clubhuis van de Marters en pakt „het" van de tafel weg. Begrepen?"

J. LOUWMAN

talisman

Voordat Fred kon antwoorden, luidde de bel. De Kikkerridders haastten zich naar binnen en waren even later verdiept in een proefwerk Frans. Na het proefwerk maakte Jacky van de leswisseling gebruik om gauw het briefje te schrijven. Hij vroeg zijn buurman het door te geven en kon nauwelijks een tevreden gebrom onderdrukken, toen hij zag, dat het bij Don Vermolen, een van de Marters, aangekomen was. Don zou het vast en zeker proberen te lezen. Het plan begon te werken.

De dag verliep verder zonder bijzondere voorvallen. De Marters lieten niets blijken, maar de Kikkerridders waren er zeker van, dat zij van de geheime vergadering wisten.

's Middags, dadelijk na schooltijd, begaven de Kikkerridders zich naar het Bollerpark. Daar aangekomen zetten zij zich in een kring rondom Jacky, die de vergadering opende met de mededeling, dat „het" gestolen was. Zijn woorden werden met een woest gehuil ontvangen. Vele plannen tot herovering werden geopperd en weer verworpen en ondertussen zaten zij zich te verkneukelen, dat ze de Marters zo bij de neus zouden hebben. De Marters zaten rondom in het struikgewas verborgen en luisterden met gespitste oren naar de gesprekken van de Kikkerridders.

Fred was inmiddels bij het clubhuis van de Marters aangekomen. Vanachter een bosje bleef hij eerst het terrein verkennen. Er was niemand in de omgeving te bespeuren en ook vanuit het clubhuis klonk geen enkel geluid. Opgelucht haalde Fred adem. Juist wilde hij het veldje, dat hem van het clubhuis scheidde, oversteken, toen de deur openging en Rob Vermolen, Dons broertje, naar buiten kwam. Rob deed de deur weer achter zich dicht en ging op een kist zitten, die tegen de muur stond.

Dat was een lelijke streep door Freds rekening. De Marters waren toch niet zo dom als hij gedacht had. Hoe moest hij die Rob nou weg zien te krijgen? Wacht, hij zou proberen een steen over het huisje te gooien. Het geritsel in de takken zou Rob misschien van zijn post weglokken. Speurend keek Fred om zich heen of hij ergens een steen kon ontdekken. Natuurlijk niet. Voorzichtig deed Fred een paar passen achteruit om een steen te gaan zoeken. Stapje voor stapje verplaatste hij zich. Plotseling knapte een dode tak onder zijn voeten. Fred bleef stokstijf staan. Rob had het geluid blijkbaar gehoord. Hij stond op en kwam langzaam toegelopen op de plaats, waar Fred verborgen was. Fred durfde bijna niet te ademen, bang, dat het geluid ervan hem zou verraden. Rob kwam nog steeds dichterbij. Fred maakte zich zo klein mogelijk. Rob had hem bijna bereikt. Juist wilde Fred met een enorme kreet opspringen, toen Rob zich omdraaide en naar zijn zitplaats terugkeerde. Fred slaakte een zucht van verlichting en maakte van de gelegenheid gebruik om een steen, die hij een eindje verder zag liggen, op te rapen. Met een wijde boog slingerde hij hem van zich af. De steen verdween achter het huisje en viel met veel gekraak door de takken. Rob had het geluid ook opgevangen en haastte zich naar de plek, waar de steen neergekomen was. Hij verdween achter het huisje. Snel als de weerlicht sprong Fred op en rende naar het huisje toe. Hij opende de deur, griste het beeldje van de tafel, deed de deur weer dicht en was met een paar sprongen weer achter het kreupelhout verdwenen. Hij was geen seconde te vroeg, want daar verscheen Rob, die blijkbaar geen oplossing voor het gekraak had gevonden. Hij ging tenminste weer zitten en begon aan zijn nagels te peuteren. Behoedzaam begon Fred zich terug te trekken en pas toen hij zeker wist, dat Rob hem niet meer kon horen, versnelde hij zijn pas, terwijl hij van pure vreugde een liedje begon te fluiten. Wat zouden die Marters straks op hun neus kijken. Vrolijk zwaaide hij met zijn schooltas, waarin „het" veilig opgeborgen was. Heel tevreden stapte Fred voort, liep een paar straten door en kwam bij een pleintje, waar een paar jongens aan het voetballen waren. De ene partij was juist in de aanval. De bal werd opgedreven. Een jongen stond vrij voor het doel. Hij kreeg de bal toegespeeld, schoot. .

„Goal," schreeuwde hij.

„Nietes. Buitenspel," brulde de tegenpartij. De bal rolde voor Freds voeten. Hij gaf hem een trap, zodat hij het pleintje weer oprolde, waar de beide partijen aan het ruziën waren over het wel of niet zitten van de bal. Er waren een paar jongens bij die Fred kende. Een van hen vroeg:

„Fred, zat die bal, ja of nee?"

„Het was duidelijk buitenspel," zei Fred.

„Hoera. Hij zit niet. Hij zit niet," juichte de tegenpartij. De jongen die geschoten had, was het blijkbaar niet met Fred

Fred maakte zich zo klein mogelijk.

eens. Hij pakte zijn jasje en vertrok zonder een woord te zeggen.

„Hee, Fred," vroeg een van de jongens, „wil je voor hem meespelen?"

Fred aarzelde. Hij moest kiezen tussen zijn plicht als Kikkerridder en zijn liefde voor het voetbalspel. Het voetballen won het. Hij zette zijn tas met de kostbare inhoud tegen de pui van bakker van der Linden, trok zijn jasje uit en was even later helemaal opgegaan in de strijd om het bruine monster. Hij rende heen en weer, zwoegde, ploeterde, dribbelde, schoot... totdat iemand plotseling riep:

„Politie! . ."

Verschrikt hielden de jongens op. Om de hoek van de straat was een agent verschenen. Zij wachtten niet tot hij bij hen was, maar namen de benen zo snel zij konden. In zijn haast vergat Fred zijn tas, die moederziel alleen achterbleef. Gelukkig merkte de agent de tas ook niet op, zo druk had hij het met het achtervolgen van de jongens. Fred liep zo hard zijn benen hem dragen wilden. Eindelijk bleef hij hijgend stilstaan. Hij was de agent ontlopen. Toen hij weer wat bekomen was, begaf hij zich naar het clubhuis van de Kikkerridders om verslag uit te brengen.

De tas was ondertussen gevonden door mevrouw Vermolen, die klant was van bakker van der Linden. Ze had de tas mee de winkel ingenomen.

„Is deze tas misschien van u?" vroeg zij. „Hij stond hier tegen de pui."

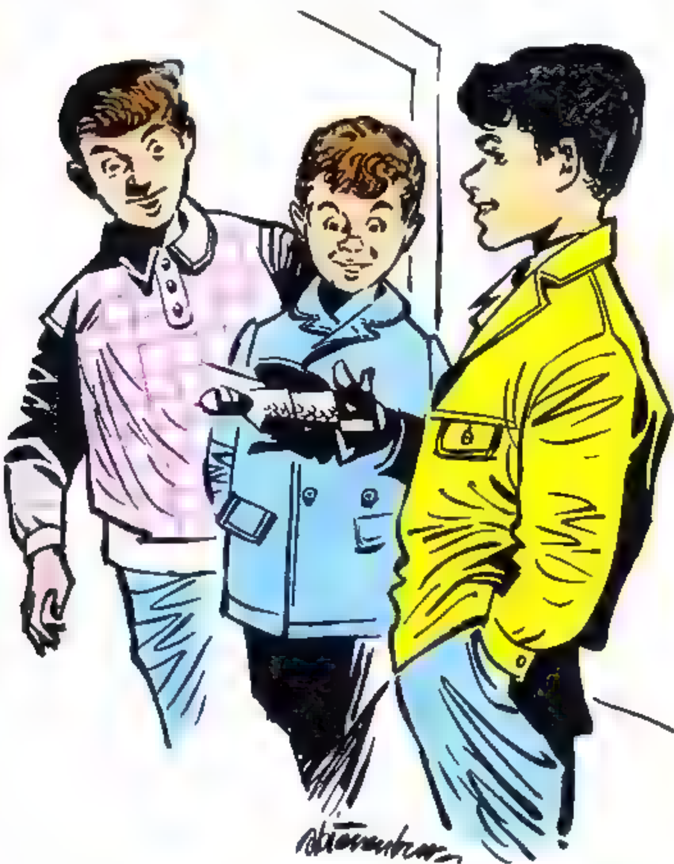
„Nee," zei de bakker, „hij is niet van mij. Staat er geen naam in?"

Mevrouw Vermolen maakte de tas open en las:

„Fred Ambacht, van Heerichemweg 29."

„Dan is hij vast van een schooljongen," meende de bakker.

„Ja, dat zal wel," zei mevrouw Vermolen, „ik zal hem straks door een van m'n zoontjes laten afgeven." Ze deed haar boodschappen en nam daarna de tas met zich mee naar huis.

„Dit," zei Fred en hij toonde hun het ridderbeeldje.

Fred had inmiddels het clubhuis bereikt. Jacky kwam hem tegemoet.

„Heb je „het?" vroeg hij.

Toen pas kwam Fred tot de ontstellende ontdekking, dat hij „het" verloren was.

„Alle mensen," stamelde hij, „ik heb mijn tas laten staan."

„Wat?" bracht Jacky uit, „je wilt toch niet zeggen, dat...?"

„We moeten hem gaan ophalen," sprak Fred gejaagd. „Ik heb hem tegen de pui van bakker van der Linden gezet."

In het kort vertelde hij van het voetballen en de komst van de agent. In een oogwenk waren de Kikkerridders op weg naar het pleintje. Hoe groot was hun verbijstering, toen de tas verdwenen bleek te zijn. Vooral Fred moest heel wat smalende opmerkingen aanhoren.

„Hoe kon je ook zo stom zijn," viel Jacky uit. „Misschien hebben de Marters jouw tas wel gevonden, dan is al onze moeite voor niets geweest. Enfin, er is niets aan te doen," vervolgde hij, „we moeten maar gaan zoeken. Kent iedereen Freds tas?"

„Joeoe," brulden de Kikkerridders.

„Vooruit dan," beval Jacky, „wie hem vindt, krijgt een ijsje uit de clubkas."

De speurtocht van de Kikkerridders begon.

Bij de Marters was de diefstal van „het" ook al ontdekt. Natuurlijk hadden zij het er niet bij laten zitten en waren dadelijk naar het clubhuis van de Kikkerridders getrokken. Ze troffen er niemand aan en vanzelfsprekend was er ook geen spoor van „het" te bekennen. Ze zochten de omgeving af, omdat „het" misschien wel ergens verstopt kon zijn. Tenslotte trokken ze onverrichter zake af en begaven zich naar huis.

Toen Don en Rob Vermolen thuiskwamen stond hun moeder op hen te wachten om te vragen of ze de tas even naar Fred Ambacht wilden brengen. Don keek Rob aan en Rob keek Don aan. Nou moesten ze nota bene de spullen, die een Kikkerridder vergeten had, achter hem aan brengen.

„Willen jullie het even doen?" vroeg moeder.

Don pakte de tas aan en gaf hem aan Rob

„Alsjeblieft," zei hij, „doe jij het maar."

„Ik dank je feestelijk," zei Rob. „Ik denk er niet over. Ga jij maar."

„Wat is er aan de hand?" wilde moeder weten.

„Oh, niets," zei Don.

„Wel, als jullie geen zin hebben het alleen te doen, ga dan samen," besloot moeder. Zuchtend stemde Don toe. Samen vertrokken de jongens naar het huis van Fred. Deze was na een vergeefse speurtocht thuisgekomen. Hij zat wat te lezen, maar was er niet helemaal bij met zijn hoofd, want behalve „het" zaten er ook boeken van school in zijn tas. Als hij ze niet terugkreeg, zou er wat zwaaien.

Plotseling werd er gebeld. Hij hoorde zijn moeder opendoen en toen haar stem, die riep:

„Fred, twee jongens voor je."

Fred stond op, stapte de gang in en ontwaarde voor de deur twee Marters met zijn tas.

„Fred, hier is je tas," zei Don en stak hem voor zich uit. Fred pakte de tas aan.

„Moeder heeft hem gevonden," verduidelijkte Don, „en daarom komen wij hem even langsbrengen."

„Dat is fijn," zei Fred. „Bedankt." Hij opende vlug de tas en overtuigde zich ervan, dat „het" er nog in zat.

„Ik vind het erg vriendelijk van jullie," zei hij. „Weet je wat erin zit?"

Don en Rob keken elkaar vragend aan.

„Dit," zei Fred en hij toonde hun het ridderbeeldje.

„Ik vind het erg sportief van jullie om het ons terug te brengen," zei Fred vriendelijk. „Nogmaals hartelijk bedankt."

En vlug sloot hij de deur voor de neus van de beide verbluffte Marters.

**DE KLAPEKSTER
VAN HET HEIDEVELD**

Staart en kop wezen beide potsierlijk naar rechts. Dat was de karakteristieke scheve houding van de klapekster wanneer hij op de hoogste tak van de oeroude jeneverbes uitkeek naar buit. Maar toen hij een kwartier later in golvende vlucht een andere struik opzocht, had hij nog geen hap voedsel ontdekt. Schraalhans was zijn keukenmeester. De tijd dat het zou gonzen van dikke hommels, bromvliegen en libellen lag nog ver in het verschiet. Nu was de klapekster al lang en breed tevreden met een magere mestkever. Die was door de kou bijna niet in staat zich te bewegen, maar het trekken van één pootje kon de kever op vele meters afstand al verraden. De buitengewoon scherpe ogen van de klapekster zwierven echter niet alleen in de struiken en pollen om hem heen, ook de horizon werd telkens afgespeurd. Ver weg huisde de slechtvalk. Wanneer die razend snel naderde, zocht de klapekster dekking in een struik. Eénmaal was hij bijna overrompeld door de havik, die laag over de grond uit het bos was gekomen om naar patrijzen uit te zien. Haastig had de klapekster zich in de dichtste takkenwirwar gewrongen. Minuten later had hij zich pas weer durven vertonen. Zo verveelde de klapekster zich eigenlijk nooit, ook al zat hij van vroeg tot laat op hetzelfde heideveld Zijn enige zorg was iets eetbaars te vinden. Hij hield er niet van om met een lege maag de koude nacht in te gaan. Vandaag zag het daar weer ernstig naar uit. Het licht nam al af en de kraaien verzamelden zich in de buurt van de slaapbomen. Een velduil kwam te voorschijn en joeg geruisloos rond op zijn lange soepele wieken. De klapekster keek hem na. Zijn belangstelling nam toe, toen hij de uil schielijk neer zag strijken. Even later ging hij de lucht weer in. Er hing een donkere prop in zijn klauwen. Gehaast vloog de klapekster naar de plaats waar de uil jachtgeluk had. Hij zette zich op een struik, de kop scheef ten teken van uiterste concentratie. De staart waaierde voortdurend in en uit. Er piepte een schril stemmetje tussen de heidepollen. In de dorre pijpestrootjes ritselde het. Daar rende een muis! De klapekster bedacht zich geen moment. Dat was een buitenkansje! Maar hij had te vroeg gejuicht. Vlugger dan hij vliegen kon, was de muis weer verdwenen. Secondenlang hing de klapekster met snelslaande vlerken in de lucht. Daar was die muis weer! Het bonte vogeltje reageerde wonderlijk rap . . .

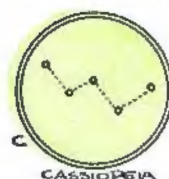
Toen de konijnen in de vallende schemer de hei op huppelden waar de vos ze weldra zou volgen, koerste er een bijzonder tevreden en voldane klapekster naar de struiken om een veilig onderdak te zoeken voor de kille, winderige nacht.

MAAK HET ZELF

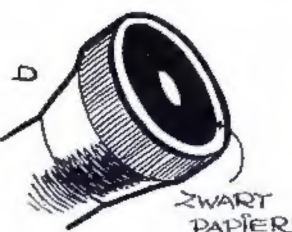
Breng de sterren in eigen huis

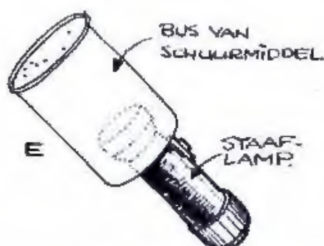

Het is zo jammer dat de sterrenhemel, een van de mooiste dingen die wij op de wereld kunnen bewonderen, zo dikwijls onzichtbaar is. Wanneer de wereld door mist in de watten wordt gewikkeld of wanneer het bewolkt is, blijven al die schitterende puntjes in de nachtelijke hemel verborgen. Als we buiten geen sterren kunnen zien, zouden wij naar een planetarium kunnen gaan (dat is een gebouw met een soort kunstmatige sterrenhemel) of de sterren in eigen huis kunnen halen. Dat laatste is heel goed mogelijk; de gehele sterrenhemel met de ontelbare schitterdingetjes kunnen wij natuurlijk niet naar binnen brengen, maar een paar van de bekendste sterrenbeelden zijn toch wel in de huiskamer te halen. En wij hebben er niet veel voor nodig, alleen een lege bus van een of ander wasmiddel of schuurmiddel en een zaklantaarn, liefst een staafzaklantaarn. Daarmede kunnen wij de sterrenbeelden op de muur of het plafond van de huiskamer projecteren.

Allereerst snijden wij het deksel uit de lege bus. Daarna tekenen wij op de buitenkant van de bodem het sterrenbeeld, precies zoals op de tekeningen A, B en C is aangegeven. De figuren worden omgekeerd, in spiegelschrift, op de bodem getekend. Dat is nodig, want door de projectie worden ze weer „omgedraaid".

Wij hebben voor deze keer de sterrenbeelden Grote Beer (ook wel Wagen genoemd), Orion en Cassiopeia genomen; deze zijn heel geschikt om in de huiskamer geprojecteerd te worden. Daarna prikken wij met een spijker een gaatje op de puntjes van het sterrenbeeld; dan gaat de zaklantaarn in de bus (tekening E), de gordijnen goed dicht. . . en het sterrenbeeld verschijnt op het plafond!

De sterren van het sterrenbeeld verschijnen het helderst en het duidelijkst op het plafond, wanneer er uit de lantaarn één scherpe, smalle straal komt. Daarom is het goed dat wij aan de binnenkant van de lens een zwart papiertje plakken met in het midden een opening. Daardoor wordt de straal scherp en smal (tekening D).

Het effect wordt natuurlijk nog aardiger, wanneer wij meer bussen en zaklantaarns hebben, zodat wij drie of meer sterrenbeelden tegelijk kunnen projecteren.

WIE PUZZELT ER MEE?

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Puzzelverhaaltje

gewACHT - geNEGEN - VIERen hEEN - beDRIEg

Rebus

Een keer is geen keer

Welke letter ontbreekt?

De A.

Jan Rakker was een dwaze knaap
Jan wandelde vaak met een schaap
En zag je Jan dan op z'n rondje
Zei Jan: Wat dacht je van dat hondje?

Dierenpuzzel

Het woord is „STEEN". Dus STEENBOK, STEENUIL, STEENAREND, STEENKARPER en STEENMARTER.

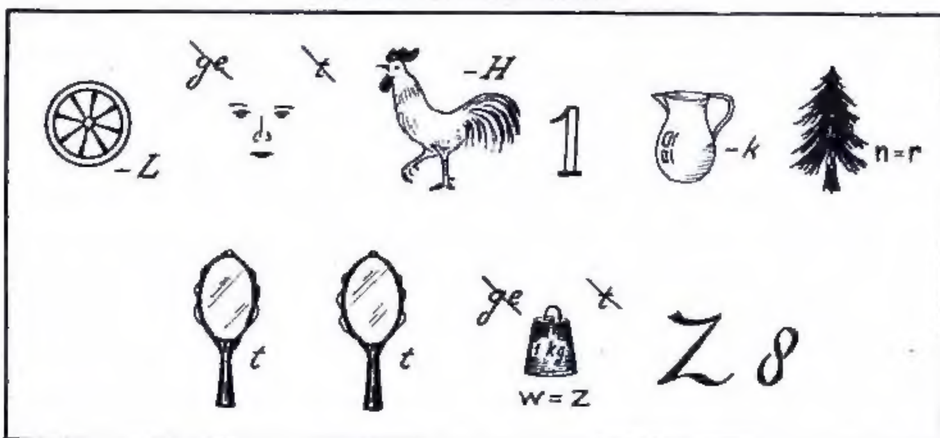
Verder zijn er nog steenvalken, steenduiven, steenkraaien en steenezels (Surinaamse ezels).

OPTELSOM

LOOP+REST = ROLSTOEP

Een echt rekenvraagstukje is dit natuurlijk niet. Om de oplossing te vinden ga je als volgt te werk. Je hutselt de letters van de eerste twee woorden (elk afzonderlijk) net zo lang door elkaar tot je twee andere goede woorden gevonden hebt. Samen vormen zij dan een woord, dat uit dezelfde letters als het derde woord bestaat.

SPREEKWOORDREBUS

Theban

DE EERSTE WERELDREIZIGER

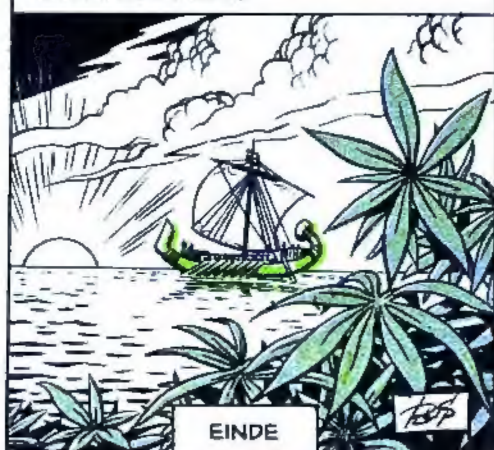
THEBAN EN PTAHMAI WERDEN ONMIDDELLIJK TOEGELATEN BIJ DE FARAO. RAMSES II VERBRAK HET ZEGEL VAN DE KOKER EN LAS DE INHOUD VAN DE DOCUMENTEN...

HET IS INDERDAAD EEN BELANGRIJKE BOODSCHAP. ONZE GEZANT IN SIMYRA BERICHT DAT EEN AANTAL VOLKEN UIT HET NOORDOOSTEN, GELEID DOOR DE HETHIETENKONING CHITASAR, EEN AANVAL OP EGYPTE VOORBEREIDT! DE AANVAL ZAL BEGINNEN, ALS EEN GROOT GEDEELTE VAN ONS LEGER VERZAMELD IS IN MEMPHIS OM DE AMONFEESTEN BIJ TE WONEN! DE VIJAND VERWACHT DAT DE GRENZEN DAN VRIJWEL ONBESCHERMD ZIJN. ZIJ VERZAMELEN ZICH REEDS BIJ DE STAD KADESH!

104

SJORS

VAN DE REBELLENCLUB

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Abonnementsprijs: 5 frank.